

ע"פ 30949/10/19 - מדינת ישראל נגד רוני חברו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 30949-10-19 מדינת ישראל נ' חברו

18 בדצמבר 2019

בפני כב' ס. הנשיאה, השופט אליהו ביתן - אב"ד

כב' השופטת רז-לוי

כב' השופטת גילת שלו

המערערת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: רוני חברו

פסק דין

המשיב, שוטר בשירות קבע במשמר הגבול, הובא לדין בעבירה של תקיפה סתם, בניגוד לסעיף 379 בחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 17/06/17, סביב השעה 22:35, במהלך נסיעה, סיף אבו קוידר (להלן: "המתלונן"), עקף ברכבו את רכב המשיב ולאחר מכן - הוציא את ידו מחלון הרכב, כשהוא אוחז בקבוק מים. המשיב סבר שהמתלונן התכוון לזרוק עליו את הבקבוק, וחסם את דרכו. המשיב והמתלונן יצאו מרכביהם. המשיב אחז באקדחו וגידף את המתלונן, ובתגובה, המתלונן צילם את לוחית הזיהוי של רכב המשיב ונכנס בחזרה לרכבו, כשהשניים מגדפים זה את זה. המשיב ניגש לרכבו של המתלונן, התפתח ביניהם ויכוח, וכשהמתלונן ביקש לנסוע מהמקום, המשיב היכה באמצעות כף ידו בפניו ובצווארו וריסס לעברו גז מדמיע.

המשיב אישר את עצם המפגש עם המתלונן ואת העימות המילולי ביניהם, אך כפר בטענה שהיה ברשותו אקדח ושהוא החזיק בו וכפר בכך שהיכה את המתלונן ושהתיז עליו גז מדמיע.

התביעה העידה את המתלונן, את בן דודו שהיה איתו ברכב בזמן האירוע, ואת חוקר מח"ש שחקר את המקרה. והגישה תמונות שצילם המתלונן; מכתב סיכום שחרור רפואי של המתלונן; אמרת המשיב; תמלול שיחת המתלונן למוקד 100; אמרת הפרמדיק שהגיע אל המתלונן; דוח פעולה ואמרה של שוטר הסויר שהגיע למקום האירוע; ועוד מספר ראיות

שאינן חשובות לענייננו.

ההגנה העידה את המשיב והגישה מספר מוצגים ובהם דוח רפואי של מד"א; אמרת המתלונן מיום 18/06/17, שעה 12:00; אמרת המתלונן מיום 27/07/17, שעה 12:00; וסרטון המתעד שימוש בגז פלפל.

לאחר שמיעת הראיות וסיכומי הצדדים, בית המשפט קבע שהתביעה לא עמדה בנטל הנדרש להוכחת אשמתו של המשיב מעבר לספק סביר וזיכה את המשיב.

בית המשפט ציין שהמתלונן לא עשה עליו רושם אמין ולא ניתן לקבוע על יסוד עדותו ממצאי עובדה ברמת הוודאות הנדרשת. נקבע כי עדות המתלונן היתה מגמתית, בכוונה לפגוע במשיב, ונוטה להפרזה. אשר לעדות בן דודו של המתלונן, בית המשפט ציין כי המדובר בקרוב משפחתו של המתלונן שהיה עמו באירוע, ולא ניתן לראות בו עד ניטרלי. ושיש לתת משקל לסתירות בין עדותו לעדות המתלונן בנקודות שקשה לתאם אותן מראש. עוד נקבע, כי הראיות שהוצגו בבית המשפט מבססות את הטענה שהיה אירוע מסוים בין המתלונן למשיב, אך אין ראיה אובייקטיבית המאששת את טענת המתלונן כי הותקף - אם באלימות פיזית ואם באמצעות גז פלפל. בנוסף, בית המשפט קבע כי הימנעות התביעה מתפיסת החולצה אותה לבש המתלונן בזמן האירוע עולה כדי מחדל חקירתי משמעותי ביותר, שכן בדיקת החולצה היתה יכולה לאמת או להפריך את גרסת המתלונן בענין התזת הגז, והמחדל הוביל לחלל ראייתי, הנזקף לזכות המשיב.

מכאן הערעור.

המערערת ציינה בפתח הדברים כי היא ערה לכלל שאין מקום לערער על קביעות מהימנות של בית המשפט הדיוני, והדגישה כי ערעורה מכוון למסקנת בית המשפט קמא לענין השימוש בגז, המתעלמת מהראיות שהוצגו לבית המשפט. טענה, שהראיות האובייקטיביות הקיימות בתיק והגיונם של דברים, היו צריכים להביא להרשעת המשיב בתקיפת המתלונן בגז. ציינה שאין חולק שבין המשיב למתלונן ובן דודו היתה תקרית; וכי מיד לאחר מכן המתלונן התקשר למשטרה ואחר כך נלקח לטיפול רפואי; המתלונן היה עקבי בתלונתו על השימוש בגז נגדו, ובן דודו מסר גרסה דומה. גורמים אובייקטיביים שבאו במגע עם המתלונן העידו על מצבו הנפשי והגופני, התואם פגיעה מגז פלפל; ובבדיקה רפואית שבוצעה למתלונן בבית החולים נמצא כי הוא סובל מ"גירוי לחמיתי וארוזיות נקודתיות בקרנית". השערת בית המשפט בדבר המניע שהיה למתלונן להעליל על המשיב, משוללת בסיס עובדתי. ומכלול הנתונים מוכיח כראוי שהמשיב תקף את המתלונן בגז פלפל.

המשיב סומך את ידיו על הכרעת דינו של בית המשפט קמא, מנימוקיה, ומדגיש שבית המשפט קמא דחה את גרסת המתלונן ובן דודו כבלתי מהימנה. לטענתו, שימוש בגז פלפל מותר סימני צבע וריח ואיש מאלה שבאו עם המתלונן במגע לא תיאר סימן המתאים לשימוש בגז פלפל. עוד טען, כי התנהגות המתלונן לאחר האירוע יכולה להיות מוסברת גם במזימה מתוכננת של המתלונן ובן דודו במסגרתה המתלונן שפך לעיניו חומר כלשהו, כמו מיץ, אשר גרם לאפקט שתואר על ידי האנשים שפגשו במתלונן לאחר האירוע. ומבקש לדחות את הערעור.

הערעור שלפנינו ממוקד בשאלה האם הוכח לפני בית המשפט קמא שהמשיב התיז על המתלונן גז בעת שהאחרון ישב ברכבו.

עיון בפרוטוקולי הדיונים בבית המשפט קמא, בראיות שהוצגו לבית המשפט, בסיכומי הצדדים ובהכרעת הדין של בית המשפט קמא, ושמיעת טיעוני הצדדים, הביאו אותנו למסקנה שיש להשיב לשאלה זו בחיוב.

המפגש בין המשיב למתלונן בנסיבות המתוארות בכתב האישום, איננו שנוי במחלוקת. המשיב טוען שלאחר שהוא והמתלונן ירדו מרכביהם והחליפו ביניהם קללות וגידופים, כל אחד חזר לרכבו והוא עצמו נסע מהמקום. בעוד שגרסת המתלונן היא שלאחר הגידופים ההדדיים הוא חזר לרכבו והתכוון לנסוע מהמקום ואז הגיע אליו המשיב, התפתח ביניהם יכוח קצר, במהלכו הוא לקח בקבוק מים ושתה ממנו ואז המשיב חשב כנראה שהוא רוצה להכות אותו עם הבקבוק והתיז על פניו גז ממיכל שהחזיק בידו, והוא ובן דודו שהיה אתו ברכב נפגעו מהגז.

השתלשלות העניינים לאחר עזיבת המשיב את מקום האירוע, המבוססת על ראיות מהימנות, תומכת בצורה חזקה בגרסת המתלונן. המשיב העיד שראה בתקרית כאירוע קל שהסתיים והוא עזב את המקום מבלי להזמין משטרה או לדווח על האירוע בכל דרך שהיא. לעומת זאת, המתלונן נשאר במקום, התקשר למוקד המשטרה, דיווח כי הותקף על ידי אחר בגז, וביקש עזרה רפואית. בשיחתו עם המוקד המשטרה הוא נשמע אומר (ת/4) "אני רוצה להזמין ניידת עכשיו".." יש בנאדם שם עלי גז מדמיע". ובהמשך, שומעים ברקע השיחה את המתלונן אומר "שים עלי מים" ואחר כך, פעם נוספת, המתלונן אומר "נשאר מים?.." "מים". כעבור זמן מה הגיע למקום אמבולנס ובדו"ח הרפואי שנכתב בקשר לאירוע נכתב "בבדיקה...אדמומיות בשתי העיניים... לאחר שטיפת העיניים ב NACL ציין כי חש הקלה בצריבה בעיניים".." "ללא הקלה בצריבה בגוף". הפרמדיק שטיפל במתלונן, מר רועי חזי, מסר עדות במח"ש - ת/5, בה נשאל והשיב כי "שניהם דמעו מאוד והתלוננו על ששורפים להם העיניים והפנים".." זמן מה לאחר מכן הגיע למקום האירוע שוטר סויר רז ג'ורנו, שרשם בדוח הפעולה שלו - ת/6 - שהמתלונן והאחר סיפרו שהיתה להם תקרית עם רכב אחר והחייל שנהג ברכב האחר תקף אותם בגז מדמיע. בעדותו במח"ש מסר השוטר ג'ורנו "הבחנתי ששרף להם בעיניים כי תפסו את העיניים ולא כל כך שיתפו פעולה, היה להם קשה לדבר". המתלונן הגיע לבית החולים ושם סיפר לרופא שבדק אותו שהוא נפגע היום מגז מדמיע בשתי העיניים. ובבדיקת עיניו של המתלונן נמצא שלחמיות שתי העיניים שלו גרויות ונמצאו בקרנית ארוזיות נקודתיות, והמתלונן זומן לבקורת אצל רופא עיניים בעוד יומיים.

רצף האירועים המתואר, המבוסס על עדויות אובייקטיביות - שהיה מקום שבית המשפט קמא ייחס להן משקל - מהווה מעגל סגור המוכיח בצורה משכנעת שהמתלונן הותקף על ידי המשיב בגז.

בית המשפט קמא היה ער לראיות האמורות והוא תירץ אותן באופן דחוק שאינו מתקבל על הדעת.

העובדה שהמשיב עזב את מקום האירוע מבלי לקחת מהמתלונן את פרטיו או את פרטי רכבו, ומבלי להטיח במתלונן

טענה כלשהי המייחסת לו התנהגות אסורה, הסירה מעל הפרק את הסכנה, מנקודת מבטו של המתלונן, שיפתחו נגדו הליכים כלשהם בעקבות האירוע, וממילא ייתרה את הצורך בפעולת מנע מקדימה שלו. כך שהתיזה החלופית שהוצעה על ידי בית המשפט קמא כהסבר להתנהגות המתלונן, חסרת בסיס, ואף אינה מתיישבת עם תלונתו המיידית והעקבית של המתלונן בדבר כך שהמשיב ריסס עליו גז מדמיע.

עוד נציין, כי לא ברור על איזה בסיס קבע בית המשפט קמא, כי "קיימת תופעה של זריקת בקבוקי שתייה לעבר רכבים במהלך נסיעה, בייחוד בכבישי הנגב", והכל כדי לבסס את אותו הסבר להתנהגות המתלונן.

מבט אובייקטיבי, הוגן, על השתלשלות האירועים, מביא למסקנה נחרצת שגרסת המתלונן בענין הגז שהתיז עליו המשיב, נכונה.

סעיף 378 בחוק העונשין קובע "המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית- הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גאז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותו במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

אין חולק שהתזת הגז לעבר המתלונן, גרמה לו לנזק ואי נוחות והיא משכללת עבירה של תקיפה.

נוכח האמור, אנו מקבלים את הערעור ומרשיעים את המשיב בעבירת תקיפה סתם, לפי סעיף 379 בחוק העונשין התשל"ז-1977.

התיק יוחזר לבית המשפט קמא לשמיעת טיעוני הצדדים לעונש ומתן גזר דין.

ניתן והודע היום כ' כסלו תש"פ, 18/12/2019 במעמד הנוכחים.